

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 208/2021
08.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Синдикат раднички покрет из Београда, против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Виши суд у Београду, решењем П1 5/21 од 02.02.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да, како се ради о спору између тужиоца као правног лица и туженог као привредног субјекта у обављању делатности привредног субјекта, да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Привредни суд у Београду, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 2974/21 од 29.03.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да се у конкретної ситуацији ради о парници између тужиоца као другог правног лица и туженог као привредног субјекта, која не произилази из обављања делатности туженог као привредног субјекта, већ из обављања синдикалне делатности тужиоца, као другог правног лица, због чега сматра да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду, на чијој се територији налази седиште туженог (Стари Град), а на основу одредби члана 40. Закона о парничном поступку и 22. и 25. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредби члана 21. и 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС,

87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба је поднета 29.01.2021. године. У тужби је означена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара. Предмет тужбеног захтева је уплата износа од 10.000,00 динара за период од 01.01.2018. године до 01.11.2018. године на основу превенције радне инвалидности, са траженом законском затезном каматом. Према наводима тужбе, тужилац је један од регистрованих синдиката код туженог и по том основу остварује сва права и обавезе предвиђена законским и подзаконским актима. Затим, да синдикално право, а које је обавеза послодавца предвиђена чланом 36. Колективног уговора туженог из 2015. године, којом одредбом је било прописано да у циљу превенције радне инвалидности послодавац је дужан да издваја средства од 0,20% (брutto II) на масу средстава исплаћених на име зараде за сваки месец за превенцију радне инвалидности, а запослени су дужни да исту користе у складу са критеријумима које утврди послодавац и репрезентативни синдикат код послодавца.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 8. Закона о уређењу судова је прописано да, виши суд у првом степену суди, између осталог и у споровима поводом колективних уговора, ако спор није решен пред арбитражом.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да тужилац није привредни субјекат. Затим, како је предмет тужбеног захтева уплата износа ради превенције радне инвалидности предвиђена чланом 36. Колективног уговора туженог из 2015. године, то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору тужиоца као правног лица у обављању делатности привредног субјекта, већ о спору у вези права из Колективног уговора туженог.

Стога је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 23. став 1. тачка 8. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 21. и 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**